

skulle blot se at komme til Bunds i det. Men, hvad jeg saa hævder fra min Side, er altsaa blot dette: netop fordi det moderne Landbrugs Drift er saa kompliceret, er det svært at faa ind i sit Hoved, at det skulde være saa helt let at gøre Regnskabet op, let at opgivne sin Indtægt. Desuden maa man vel huske paa det, som den ærede Ordfører for Regeringspartiet ved Finanslovsforslagets første Behandling har indrømmet og selv fremdraget, at Landbruget dog i det hele taget har haft nogle gode Aar i den senere Tid, men man tør ikke paastaa, at det har givet sig et tilstrækkelig tydeligt Udslag i Indtægtsligningerne. Der er derfor stadig noget her, der forekommer mig at kræve en nærmere Undersøgelse.

Det glædede mig i høj Grad, at den ærede Ordfører udtrykkelig fralagde sig, at han ved sine Slutningsbemærkninger i sit første Foredrag paa nogen Maade skulde have villet udøske det andet Ting eller, om jeg saa maa sige, slaa paa Sværdet. Jeg maa sige, at hans sidste Tale var ogsaa afstemt paa nøje Vis i Overensstemmelse hermed, og han betonedé heller ikke, saa vidt jeg hørte denne Gang, i hvert Fald ikke paa nogen Maade saa stærkt som første Gang, at Toldloven var en fuldstændig urørlig Domæne, noget højt helligt, noget, man ikke maatte pille ved. Det vilde i og for sig ogsaa være mærkeligt, thi den højtærede Finansminister har selv pillet ved den. Naar jeg i det hele taget har peget paa Muligheden af, at man, for saa vidt Landstinget ikke var tilbøjeligt til at gaa saa højt som ønsket med Ølskatten eller Formue- og Indkomstskatten — altsaa for saa vidt Landstinget nok vilde gaa ind paa en Forhøjelse af Ølskatten og af Formue- og Indkomstskatten, men ikke i saa stort Omfang — maaske kunde komme til at erstatte det, der manglede, ved en Forhøjelse af Toldindtægterne, saa har jeg netop støttet det derpaa, at den højtærede Finansminister selv ligesom jeg har peget paa denne Vej ved at foreslaa at beholde endnu nogen Tid Afgiften paa Kul. Nu er det dog den højtærede Finansminister vel bekendt — det vil han sikkert indrømme —, at denne Skat ikke er nogen særlig bedaarende Skat. Ingen har med større Styrke og mere veltalende end den højtærede Finansminister fremhævet det som et Fortrin ved Toldreformen af 1908 og i det hele taget som noget, der maatte staa som en ufravigelig Betingelse for enhver Toldreform, at Raa- og Hjelpe-

stofferne bleve fri for Told. Naar han saa alligevel nu under Hensyn til hele den finansielle Situation foreslaar, at en saa irrationel Told bliver bestaaende, har han derigennem ligesom aabnet Muligheden for, at man ogsaa, i hvert Fald midlertidig, kunde forandre andre Toldsatser. Men selvfølgelig, der er ogsaa andre Veje at gaa, hvis det skulde vise sig, at de Veje, som jeg nu har peget paa, ere lukkede. Man kunde saaledes godt tænke sig en Jagt- og Vaabenskat, man kunde tænke sig en Skat paa Tændstikker, Cycler o. s. v.; der er i det hele taget mange Muligheder. Jeg vil imidlertid i det længste haabe paa, at det skulde kunne være muligt gennem en særlig Lov at faa i hvert Fald en midlertidig Forhøjelse i Finanstoldsatserne for at tilvejebringe det Beløb, som den højtærede Finansminister efter min Mening — og det siger jeg i Modsætning til det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) — med fuld Ret mener er nødvendigt, idet jeg stadig er enig med den højtærede Finansminister i, at Staten maa kræve, at dette Beløb tilvejebringes. I saa Henseende vil jeg give den ærede Ordfører fuldstændig Ret i, at det saamænd ikke i dette Øjeblik kommer an paa, hvilket Parti der skal ride paa det andet Parti — vi skulle ikke gøre det for Venstres og heller ikke for Højres Skyld. Det er meget sandt, at Situationen nu en Gang kræver med bydende Nødvendighed, at Landstinget og Folketinget i dette Øjeblik enes om at bringe Balance i den danske Stats Budget. Jeg vil da slutte mine Hovedbetragtninger med endnu en Gang at udtale Haabet om, at dette ved en rolig, lidenskabsløs og saglig Behandling skal lykkes.

Saa har jeg endnu et Par rent personlige Bemærkninger til et Par ærede Medlemmer, der have beskæftiget sig indgaaende med min Person. Naar jeg ikke har ofret det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Bang) nogen Omtale, er det i streng Overensstemmelse med, hvad jeg sagde i mit første Foredrag, at da Socialdemokratiet nu en Gang har stillet sig paa det gølle og ufrugtbare Standpunkt i denne Sag, ønsker jeg ikke at beskæftige mig med dette Parti og dets Ordførere. Det undrede mig derfor, at det ærede Medlem til Gengæld beskæftigede sig saa overdrevent længe og indgaaende med mig, indtil jeg endelig hørte, hvorledes han ligesom kalkerede den Afvisning af ham, jeg havde brugt. Det faldt ham vistnok pludselig ind, at naar jeg ikke vilde diskutere med ham, saa det underligt ud, at han med Djævelens Vold og Magt vilde